

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent
Tichá labka

Winston

Agent Tichá labka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Frauke Scheunemannová
Winston Agent Tichá labka – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Frauke
Scheunemannová

Winston

Agent Tichá labka

Albatros

*Starým mamám tohto sveta.
Čo by sme si počali bez vás?*

Title of the original German edition:

Winston – Agent auf leisen Pfoten

© 2014 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Translation © Anna Lackovičová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04302-9

ISBN e-knihy 978-80-00-04339-5

Prológ

Som hrdina. Či nie?

„Veď ja ti ukážem, ty potvora prašivá!“ Muž natáhuje obrovské paprče po Odete. A ona sa vylakaná stiahne až celkom do kúta, pokiaľ to len ide. Zbytočne, lebo ten nespratník sa vzápätí chystá uchopiť ju za šiju. Teda: rád by to urobil. Lenže to ešte neráta so mnou, Winstonom Churchillom, kocúrom bez bázne a hany! V rýchlosti odhadnem vzdialenosť – a potom naňho skočím. Nebojácne a odhodlane! Je to zlomok sekundy – a už pristávam na pleciach ukrutníka. Zapácha. V jeho pachu sa mieša cigaretový čmud a čosi, čo pripomína vianočný stromček. Fakt, skutočne smrdí tak ako tá vec, ktorú Werner vždy na Vianoce dovlečie do bytu. Čudné! Na ďalšie úvahy o ihličnanovej vôni vianočného stromčeka tu nemám čas, lebo ten ničomník sa teraz ozlomkrky myká, len aby ma zo seba nejako striasol. Rázne mu pazúrmí prejdem po líci.

„Aááá! Čo to malo byť?“ Muž okamžite pustí Odetu a pokúša sa zaútočiť na mňa. Ale nezasiahne ma, lebo som, jednoducho, šikovnejší. Z kúta vzápätí vyskočí Odeta, najkrajšia biela mačka na svete.

„Bež, Odeta, uteč odtiaľto!“ kričím jej. „Ja si s ním už dáko poradím.“

„Nie, Winston, bez teba nejdem!“

„Len bež, tak to bude lepšie!“ zakričím ešte raz. Ale moje malé mačacie srdce radostne poskočí, pretože Odeta chce zostať so mnou. Prv než sa mi podarí toho naničodníka striasť, uštedrím mu ešte úder labou. Zajajká a znova sa po mne rozoženie.

„Ach, Winston,“ zašepká Odeta, „ty si taký...“

... tlstý! Nože nezavadzaj!“

TLSTÝ? Odeta!!! Vypleštenými očami sa zahľadím na Odetu. Čo to do nej vošlo, keď ma takto uráža? Som predsa jej hrdina a ochranca!

Dovoľte mi predstaviť sa:
Kocúr Winston.
Dôverný radca dievčaťa.
Žiadny izbový tiger!

Túto nesmierne hlbokú urážku mi však neuštedrila Odeta, ale dopustil sa toho teraz môj človečí spolubývajúci – profesor Werner Hagedorn, ktorý mi dáva najavo, že teraz si sem chce sadnúť on. Konkrétne: na pohovku, kde práve polihujem a na ktorej sa mi sníva o tom, ako zachraňujem Odetu pred útokom toho zlosyna. Bří, hrozné! Bol to pôsobivý sen a skutočne by som rád vedel, čo mi to v ňom Odeta práve chcela povedať. V reálnom živote sme sa totiž ešte spolu dôvernejšie nebavili. Koniec koncov ja bývam hore na druhom poschodí na Hornej aleji číslo 106 a, kým ona sa zväčša potuluje po zadnom dvore nášho domu. Ale namiesto toho, aby som sa dozvedel, čo mi to Odeta chcela pošepkať, musím sa nechať od Wenera hrubým spôsobom zahnať z môjho obľúbeného odpočinkového miestečka. A potom sa sám zvalí na pohovku. Drzost! Urazene zoskočím na zem. Ak si Werner myslí, že sa teraz od neho dám hladkať, veľmi sa mýli. Pokiaľ ide

o takéto nežnôstky, nie som vôbec odkázaný na neho. Pch! Rozhodne aspoň teraz už nie, lebo od istého času s Wernerom v tomto štandardnom nájomnom dome v pomerne elegantnej hamburskej mestskej štvrti ne-
bývame len my dvaja. Máme totiž dve milé spolubý-
vajúce – Annu a Kiru. Pôvodne sa tu Anna mala zdr-
žiavať len cez deň, lebo pracuje u nás ako gazdiná, ale
odvtedy, ako bola nútená ujsť od svojho expriateľa,
u nás aj býva, a to aj so svojou dcérou Kirou.

Kira a ja sme spolu zažili priam neuveriteľné dob-
rodružstvo, a hoci som bol vždy presvedčený o tom,
že deti neznášam, stali sme sa najlepšími priateľmi.
A práve vďaka tomu si môžem dovoliť nechať toho
drzáňa Wenera, nech si teraz pekne sám vysedáva
na jeho pohovke – ja si pohľadám Kiru.

Prebehnem až na koniec dlhej bytovej chodby. Tam
je naša niekdajšia hosťovská izba, v ktorej teraz býva
Kira. Dvere sú len privreté. Nosom si ich ešte trochu
poodchýlim a vhnem do izby. Kira sedí pri pís-
acom stolíku pod oknom. Pravdepodobne si práve píše
úlohu. Dvojskokom som pri nej – najprv vyskočím
zo zeme na posteľ a z postele potom na písací stôl. Je
to tak, ako som predpokladal: Kira si práve píše čosi
do zošita.

„Ahoj, Winston,“ uvíta ma a natešene poškrabká
za ušami. Mňau, to je predsa pozdrav, ako sa patrí!
Ja sa zo stolovej dosky nenápadne presuniem Kire
do lona a začínam priasť. Keďže som si nemohol

dosnívať svoj pekný sen, aspoň si teraz výdatne užijem Kirino hladkanie. Začnem priať hlasnejšie.

„Áno, zlatko. Páči sa ti to, však?“ privráva sa mi Kira s úsmevom. „Mimochodom, pýtali sa na teba Tom a Pauli. Boli zvedaví, ako sa ti vodí.“

Pauli, ktorá sa vlastne volá Paula, a Tom sú Kirini spolužiaci. Tiež chodia do 7. B toho istého evanjelickeho gymnázia a sú to jej najlepší priatelia. Ani oni nie sú tie nijaké tuctové decká, o čom som mal možnosť presvedčiť sa aj osobne. Ako sa to mne kocúrovi podarilo? Veľmi jednoducho: bolo to vtedy, keď sa nám s Kirou vymenili telá a začal som ako dvanásťročná dievča drať školské lavice. VYLÚČENÉ? Nie, to sa naozaj stalo. A kým sme uskutočnili spätnú zámennu, podarilo sa nám dokonca dať príučku jednému ničomníkovi a s pomocou polície ochrániť Kirinu mamu. Sardinkáňoš, to teda bol vzrušujúci príbeh!

Ale poďme po rade. Pred niekoľkými týždňami som sa s Kirou počas búrky motal po stavenisku a udrel do nás blesk. A bolo to presne vo chvíli, keď si jeden aj druhý z nás želal byť niekým iným. No, a naše želania sa splnili, lebo keď sme sa po údere blesku prebrali, nič už nebolo tak ako predtým. Ja Winston som sa ocitol v Kirinom dievčenskom tele, kým z Kiry sa zrazu stal britský krátkosrstý kocúr Winston. A zároveň sme si vedeli navzájom čítať myšlienky. Pokiaľ by išlo len o to, bolo to pomerne praktické, ale celkove nám táto zámena veľmi nevyhovovala. Najmä mne

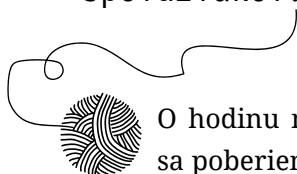
nie, a to preto, lebo ako Kira som každé ráno musel ísť do školy – a to mi hneď od samého začiatku pripadalo priam strašné. Odporná Leona a jej vyrývačná dievčenská banda sa ma dokonca pokúšali celkom znemožniť. Azda by sa im to aj bolo podarilo – nebyť Toma a Pauli. Vďaka nim som tú šikanu ustál. Dost hrdý som na to, že som tých dvoch dokázal získať ako priateľov pre Kiru. Samotnej Kire by totiž nebolo napadlo začať sa s nimi priateliť. Vďaka tomu sa viem vžiť do duše dievčaťa a som Kiriným dôverníkom.

Napriek tomuto vzrušujúcemu zážitku som nemal chuť zotrvať v Kirinom tele. V hĺbke srdca som predsa len štvornožec, a nie dvojnožec. Mojou dilemou vtedy bolo: Ako len, dočerta, dosiahnuť spätnú zámenu? Keď to už vyzeralo tak, že niet východiska, dostal Tom spásonosný nápad, že aj obrátený proces by mohol ísť pomocou blesku... Už to skrátim: príbeh sa skončil happy endom – Kira sa znovu stala dievčaťom a ja znova kocúrom. Žiaľbohu, odvtedy si už nevieme navzájom čítať myšlienky. Aspoň nie doslova. Ale dobre si rozumieme aj tak. A aj vďaka tomu teraz Kira vie, že by ma naozaj potešilo znovu uvidieť Toma a Pauli.

„Napadlo mi, že tá na našu stretávku jednoducho vezmem so sebou. A čírou náhodou to bude už dnes popoludní v našej zmrzlinárni. Ale ešte predtým by sme si mohli dožičiť jedno potešenie – prejsť sa na zadný dvor a navštíviť tvojich priateľov. Alebo aspoň jednu konkrétnu priateľku.“ Kira sa uškrnie.

Samozrejme, Kira vie o tom, ako zbožňujem Odetu. Napokon, o tom sme sa často spolu dosť bavievali, takže tu si ešte stále do istej miery vieme čítať myšlienky. Odeta je najkrajšia mačka, akú poznám. Má snehobielu hodvábnolesklú srst a hlboké čierne oči, v ktorých sa kocúr ako ja môže až utopiť. A hoci žije ako potulná mačka, je to naozajstná mačacia dáma. Bohužiaľ, dlho ma pokladala za nafúkaného, arogantného a rozmazaného izbového tigrika. To je, samozrejme, úplný nezmysel. Som kocúr premýšľavo nastavený, nie však domýšľavý. To je obrovský rozdiel. Vďaka tomu mi Kira mohla dať zopár dobrých rád, ako u Odety zabodovať. A neboli to zlé rady. Tak sme sa s Odetou prirodzene spriatelili, a kedykoľvek sa stretneme na dvore, príjemne sa porozprávame aj o malichernostiach, ako je počasie či aké bolo práve skonzumované jedlo. Za hrdinu – takého, akým som bol vo svojom sne – ma však Odeta určite nepokladá. Zatiaľ. Som však pevne rozhodnutý, že sa to musí zmeniť.

Môžeme mať rovnaké sny?
A prečo si nevyberáme
spolužiakov?

O hodinu nato má už Kira úlohy hotové, nuž sa poberieme na tú zmrzlinu. Samozrejme, nie bez slúbenej zachádzky cez zadný dvor. Kira ide aj s obligátnym hosťovským balíčkom – s miskou kuracej pečienky, čo je nielen moje, ale aj Odetino najobľúbenejšie jedlo. A najmä, keď ho Anna práve uvarí.

„Ci-ci-ci,“ zvoláva Kira mojich dvorových partákov a potom zamieri priamo k prístrešku na kontajnery, čo je naše obvyklé mačacie stanovište. Plochá strecha prístreška je asi jediné miesto na dvore, kam po celý deň svieti slnko. Je tam teplučko a zväčša aj bezvetrie. Perfektné miesto na mačací relax.

Dnes je tu však pusto. Nie je tu ani Odeta, ani jej kamaráti Karamel a Drsníak. To, že tu ona nie je, ma mrzí, pokiaľ však ide o tamtych dvoch, celkom mi vyhovuje, že tu nie sú, lebo ich neznášam. Už do seba nezapárame tak ako pred pár týždňami, keď som si s Kírou prvý raz vyšiel na dvor. Dobrí kamaráti sa z nás však nestali, lebo sme skrátka veľmi rozdielni. Kým ja

Winston Churchill som nesmierne ušľachtilý čistokrvný kocúr, pochádzajúci z plemena britských krátkosrstých mačiek, s pestovanou tmavočiernou kožušinkou a dobrými spôsobmi, Drsníak a Karamel sú dvaja tučtoví tuláci. Drsníak je dosť tučný a má tigrovanú srst. Karamel ju má zasa strapatú a vonkoncom neupravenú. A obaja sú spoločensky neohrabaní. Je to dosť divné, že taká dáma, ako je Odeta, s nimi celkom dobre vychádza. Ale to práve svedčí o jej dobrých spôsoboch: aj keď má nesporne urodzený pôvod, nespráva sa nijako povýšenecky. Odeta je nielen urodzená, ale aj veľkodušná. Inak povedané: úžasná kočka, ako sa vraví; viem, nespisovne. Ibaže práve teraz tu nie je.

„Ci-ci-ci,“ zvolá opätovne Kira, potom položí misku na stupienok a pátravo sa rozhliada po dvore. „No, kde sú tvoji kamaráti?“

Vyskočím zo zeme na prístrešok a otočím krk. Potom sa len pozriem na Kiru – a ona môj pohľad pochopí okamžite správne.

„Si sklamaný, však? Rád by si opäť videl Odetu, že?“ Nahlas zamňaukám a Kira sa usmeje. „Nuž teda chvíľku počkáme. Keď ucíti túto dobrotu, určite sem príde. Ešte máme chvíľu čas, do cukrárne to stihneme.“ Zohne sa ku mne celkom dolu a poškrabká ma za ušami. Mňau, to je úžasné. Po celej dĺžke sa natiahnem a schúlím si hlavu.

Onedlho začujem nejaký šuchot zo zadnej časti dvora. To je Odeta. Okamžite cítim jej pach. Rýchlo vysko-

čím a snažím sa zaujať takú pózu, aby som sa ukázal v čo najlepšom svetle. Vystriem sa a predvádzam, aký som veľký, a pritom vypnem hrudník. Teraz určite vyzerám dosť elegantne. Aspoň dúfam, že tak vyzerám.

„Ahoj, Winston,“ zdraví ma Odeta priateľsky. „Čo, necítiš sa dobre?“

„Ahoj, Odeta! Nie, prečo sa pýtaš?“

„Tak je teda všetko v poriadku. Si skrútený v takej krčovitej polohe, nuž som sa nazdala, že ťa niečo bolí.“

Chrírr. Takže ja teraz vyzerám krčovito? A tak veľmi som sa snažil! Sklamane uvoľním postoj a otrasiem sa.

„Naopak. Je mi skvele a som rád, že ťa vidím.“

„Áno, aj ja som rada, že sa stretáme. Aká náhoda! Predstav si: minulú noc sa mi o tebe snívalo.“

Naozaj? Je to vôbec možné? Aj jej sa snívalo o mne?

„Skutočne? A čo?“ vyzvedám sa.

„Hm, veľa si z toho už presne nepamätám, ale myslím, že si ma nejako zachraňoval. Pred akýmsi ne-spratníkom. Alebo grázlom. Určite to bolo niečo v tom zmysle, že som sa ocitla v nebezpečenstve a ty si mi pomohol. Celkom veselé, nie?“

Veselé nie je to správne slovo. Mne sa to zdá až ne-uveriteľné!

„Predstav si, Odeta, že aj mne sa...“ Ale prv než by som jej stihol vysvetliť, že mne sa snívalo to isté, odsunie ma Kira bokom a vezme na ruky Odetu.

„Nože pozri, Odeta, priniesli sme nejakú dobrotu.“

Je to čerstvé, moja mama to dnes uvarila. A samozrejme, opäť toho navarila priveľa.“ Prosím ťa, Kira, nie tak hŕ, máme tu teraz dôležitejšiu tému než jedlo! Ale ten rozhodujúci moment je už preč a Odeta Kire spôsobne ďakuje – spustí v jej náručí jemné pradenie. Potom sa však zrazu opäť otočí ku mne.

„O čom sme to...?“

„O tom tvojom sne!“

„Aha – ale ja som to opäť zabudla. Vlastne to ani nebolo nič až také dôležité.“ No, do čerta! „To, že ste mi teraz priniesli nejaké žrádielko, je od vás veľmi milé. Bohužiaľ, vôbec nemám teraz na nič chuť. Pred chvíľou som si totiž ulovila dosť tučnú myš.“

Čo? To je hrôza! Ako interiérová mačka viem o myšiach len z počutia a nemyslím si, že by na ich lovení mohlo byť niečo zábavné. Mimochodom. Ako treba dochutiť ulovenú myš, aby bolo jedlo naozaj lahodné? Petržlenom? Mne by ju musela Anna uvariť. Ale, samozrejme, nechcem Odete znechutiť jej potravu, a tak radšej čuším.

„Dám to vedieť Drsniakovi a Karamelovi, určite sú hladní.“

Ach, nie, tým dvom nie! Kým sa však zmôžem na odporovanie, Odeta už zoskočí z prístreška a zmizne v zadnej časti dvora. Mňau! Dnes to dáko nevychádza. A vôbec nemám náladu vyčkávať tu na Drsniaka a Karamela. Zošuchnem sa tiež na zem a poberám sa k východu z dvora. Kira beží za mnou.

„Hej, Winston! Prečo sa tak ponáhľaš preč? Veď Odeta ešte vôbec nič nezjedla. Určite sa sem o chvíľu vráti. Ešte trošku tu pobudnime!“

Kirine slová prezrádzajú sklamanie, veď napokon – chcela mi touto hosťiteľskou akciou urobiť radosť. Veľmi sa mi žiada vysvetliť jej, prečo mám teraz chuť odtiaľto odísť. Ako som už spomínal, v čase, keď sme boli vymenení, to nebýval nijaký problém a vedeli sme spolu komunikovať aj v mysli. Teraz to už nejde. Škoda, nuž ale – čo už? Dievčaťom by som aj tak už nechcel byť, pretože to bolo naozaj namáhavé. Na kocúra ako ja toho bolo až priveľa.

„No, konečne ste tu!“ Bolo zrejmé, že Tom a Pauli na nás čakajú. Už vysedávajú v prútených kreslách našej obľúbenej zmrzlinárne, ako toto miesto volajú žiaci a žiačky príľahlého gymnázia. Pauli vstane a ide nám v ústrety, potom sa zohne ku mne a vezme ma na ruky.

„Vitaj, Winston, náš starý kocúr! Teba som teda už poriadne dlho nevidela. Takmer som už na teba aj zabudla.“

Ví-ví-ví. Aj mne to tak pripadá. A je to dosť zarážajúce. Ešte pred pár mesiacmi som vyhlasoval, že žiadnemu decku nedovolím, aby ma bralo na ruky – a teraz sa z toho dokonca teším a užívam si to. Predtým,

ako som poznal Kiru, som deti absolútne neznášal. Pripadali mi príliš hlučné a divoké. Teraz však musím pripustiť, že život bez detí bol riadne nudný. Taký... POKOJNÝ.

„No, vy dve cicušky maznavé,“ zamiešal sa Tom, hľadiac na nás ponad svoje tmavé okuliare s kosteným rámom a krčiac svojím pehami posiatym nosom. „Už stačilo tých vašich nežnôstok. Ja teraz súrne potrebujem porciu špagetovej zmrzliny s množstvom strúhanej čokolády. Objednajme si už konečne. Dnešok mi totiž dal v škole riadne zabrať.“

„Prečo? Čo až také zlé si tam dnes zažil?“ pýta sa súcitne Kira. „Podľa mňa tam dnes bolo všetko v poriadku.“

„Nuž, veď na to, že som z matiky dostal dvojku, a nie štvorku, si ani ja nestážujem. Ide najmä o to,“ sťažka si povzdychne Tom, „že ma dorazil ten Pretoriov nový tandemotvorný nápad. To mi je teda idea!“

Pretorius je učiteľ biológie a zároveň aj triedny týchto deciek. Je to veľmi milý človek a veľký milovník mačiek. Prekvapuje ma, že by mohol mať nejaký nápad, ktorý sa Tomovi zdá strašný. Ale hoci si vôbec neviem predstaviť, čo by sa tak asi mohlo skrývať pod tým tandemotvorným nápadom, niečo mi vraví, že by mohlo ísť o dobrú vec. A takto tu zrejme uvažujem nielen ja.

„Čo máš proti tomu jeho nápadu? Mne sa celkom pozdáva,“ čuduje sa Pauli a hrabne si rukami vo vlasoch, havraních a divo odstávajúcich na všetky

strany. Pauli svojím účesom dáva svetu najavo, že je pankáčka. Preto sa musí takto česať. A k tomu patria aj ďalšie veci – roztrhané džínsy a tričko, ako aj čierno orámované oči. „Keď je jasné, kto má na starosti tvoje pracovné listy a domáce úlohy v prípade tvojej absencie, máš aspoň istotu, že sa ti o ne naozaj postará. To je predsa dobrá osvedčená vec, ibaže pomerne často nefunguje.“

„Máš pravdu,“ súhlasí s ňou Tom. „Proti tomu nemám nič ani ja. No keď sa partneri losujú, to mi pripadá dosť uletené. Nazdávam sa, že toho, kto by mal byť jeho tandemovým partákom, by si mal každý vybrať sám. Tak by sa každému ušiel taký parták, ktorý mu je aspoň ako-tak po vôli.“

Kira a Pauli takmer súčasne myknú plecami.

„To predsa nie je až také zlé,“ povie nato Kira. „Tá absencia nebýva až taká častá a netreba si z toho robiť ťažkú hlavu. A každý môže pokojne prevziať aj pracovný list niekoho, kto mu nie je práve sympatický.“

„Hej?“ Tom sa tvári skôr skepticky. „Koho si si teda vylosovala ty?“

Kira chvíľku váha s odpoveďou, potom to prizná. „Ach, ja som si vytiahla Pauli.“

„Tom vypleští oči. „To vážne?“

„Áno, predstav si – taká náhoda!“

„Ako? Je nás v triede dvadsaťosem žiakov, to značí, že v losovacom bubne bolo štrnásť mien, ktoré si tí druhí štrnásti museli vytiahnuť. A ty si si vytiahla

práve lístoček, na ktorom bola Pauli? Tomu neverím! Iste si švindľovala.“

Kira čuší, no Pauli sa rozchichoce.

„Nuž, trochu sme tomu dopomohli. Kira si najprv vytiahla Emíliu, ale potom hodila lístoček nazad do bubna.“

Tomu celkom rozumiem. Emília a jej kamarátka – odporná Leona – sú najobávanejšie dievčatá v triede. Nie sú priateľské, sú arogantné. Nič lákavé, pokiaľ ide o kombináciu ich vlastností. Ani ja by som nemal veľkú chuť nosiť im v čase choroby úlohy domov.

„Pri druhom pokuse som mala viac šťastia,“ konštatuje Kira. „A teraz je mojou tandemovou partáčkou Pauli. Dobré, však?“

Tom sa opäť zhlboka nadýchne.

„A ty si si koho vytiahol?“ vyzvedá sa Pauli. Tom sa opäť zhlboka nadýchne a odvetí.

„Emíliu. Ja som si vytiahol Emíliu.“

Mňau. Ako kocúr nie som, samozrejme, nijaký odborník na záležitosti losovania, ale myslím, že obidve dievčatá sa pričínili o to, že sa Tomovi teraz ušla **VELMI** veľká porcia špagetovej zmrzliny.

Dáko sa nám zhudobnieva.
A aj muži sú Ťudia.

„Ďakujem, pán profesor. Srdečná vďaka!“

Pánabeka, čo sa to tu deje? Kira, Pauli a ja vchádzame do bytu práve v momente, keď sa Anna Wernerovi nadšene hádže okolo krku. Pritom nič také bežne nerobíeva. Werner a Anna sa za normálnych okolností správajú voči sebe dosť rezervovane. Nie až tak, aby mohol vzniknúť dojem, že sa neznášajú. Naopak, mám dojem, že si rozumejú priam skvele. Ale pokiaľ poznám svojho starého Wenera, keď má niekoho veľmi rád, býva skôr plachý. A pritom si myslím, že Annu má veľmi rád. Odvtedy, čo u nás býva Anna s Kirou, sa rozhodne správa inak ako celé tie roky predtým. Napríklad dbá o svoj vzhľad. Vždy sa o seba staral, no v poslednom čase trávieva podozrivo viac času pred zrkadlom. Hnedé kadere so šedivými prameňmi si sčesáva raz na jednu, inokedy na druhú stranu. A pritom to nemá vonkoncom nijaký zmysel, lebo pri jeho účese je jedno, či má cestičku vpravo alebo vľavo. Vždy to totiž vyzerá pomerne rovnako.

Okrem toho sa v poslednom čase Werner zamýšľa aj nad tým, čo si obliecť. A keď sa potom sám sebe v zrkadle nepáči, prezlečie sa. To je v jeho prípade čosi celkom nové. Kým bola našou gazdinou Oľga, Annina sestra, rozhodne to nerobieval. To som si všimol presne.

Teraz by som však rád vedel, prečo teraz Anna Wenera tak nadšene objala. Anna má ešte stále rozjasnenú tvár, kým Werner je trocha rozpačitý. Priplich-tím sa bližšie k nim a nastražím uši.

„Rado sa stalo, Anna. Bola by to škoda, keby tu toto krásne krídlo stálo nevyužitú len ako obyčajný nábytkový kus. Keď si na ňom sem-tam zahráte, budem mať veľkú radosť.“

Aha. Ide teda o ten smiešny klavír, ktorý nám najnovšie zavádzia v obývačke. Vraj krídlo. Smiešne označenie klavíra, však? Pokiaľ som to celé dobre pochopil, keď sa Wenerova matka Erika zo svojho veľkého domu presťahovala do menšieho bytu, nechcela si tam prenášať toto hebedo, ako klavíru občas vraví Werner. Keďže Werner má na rozdiel od svojich súrodencov podstatne väčší byt, zdedil obrovskú časť jej nábytku. Klavír je zjavne cenný kus, ale zavádzia tu (podobne ako ostatný nábytok). No čo už. Teraz predstavuje zátarasu v našej peknej obývačke. Je to predsa bezpochyby kvalitný hudobný nástroj, no Werner je celkom nemuzikálny.

Kira si odkašle. „Ahoj, mami, a dobrý deň, pán Hagedorn. Dúfam, že nenamietate, keď som si sem

priviedla Pauli. Asi pred hodinou si zabudla kľúče a mamu nemá doma.“

„To je v poriadku,“ zamumle Werner. Anna len súhlasne prikývne.

„Aj tak som toho opäť priveľa navarila,“ poznamená so smiechom. „Zíde sa, keď nám s konzumáciou dakto vypomôže.“

„To je super, ďakujem!“

A už sa premiestujeme do Kirinej izby. Keď sa k nám Kira s Annou nasťahovali, spočiatku sa delili o hostovskú izbu. Po tom, ako bolo jasné, že tu zostanú, Werner si vypratol svoju veľkú pracovňu a pracovný stôl si presťahoval do menšej izby pri kuchyni. Doteraz to bol taký kumbál s oknom, ale odkedy sa odtiaľ odstránili rárohy a vymaľovalo sa, nevyzerá to tam zle. Kira je zložená v povodnej obývačke a Anna zasa v pôvodnej Wernerovej pracovni. A Werner, keď pri riešení nejakého komplikovaného fyzikálneho problému súrne potrebuje jogurt alebo salámovú žemľu, meria teraz kratšiu cestu k chladničke. Len pre mňa sa tu nič nezmenilo: môj koterec je naďalej na dlhej chodbe oproti bytovým dverám.

Zaráža ma, že Werner si nijako neľahko, keď opúšťal svoju pracovňu. Naopak, keď bol všetok nábytok presťahovaný, spokojne zahlásil: „Pre jedného to bolo aj tak priveľké. Teraz je to tu akurát.“ Kto by si to bol pomyslel, že Werner bude na staré kolená obklopený rodinou!

Vojdeme do Kirinej izby a dievčatá sa hneď hodia na posteľ. Ja chvíľu vyčkám, potom šup k nim a usalaším sa medzi nimi.

„Nože povedz, tvoja mama a profesor Hagedorn teraz nejako spolu paktujú?“ vypytuje sa Pauli Kiry.

„Ale čoby! Ako ti to mohlo napadnúť?“ čuduje sa Kira.

„Nuž, zdalo sa mi, že sa k sebe nejako majú. Ako dvaja ľudia, medzi ktorými to iskrí.“

„Áno, znášajú sa. Mama má rada profesora ako človeka. Nie ako muža.“

Sardinkáňoš! Opäť tá typická človečia reč! Aký je v tom rozdiel, či sa povie muž alebo človek? Aj muži sú predsa ľudia. Či nie? Nájst' rozdiel medzi týmito dvoma slovami je problematické aj pre Pauli. Iba zvrášti čelo a zahlási: „Aha.“

Kira si povzdychne. „Nuž, Pauli, ono je to tak: po rozchode s Vadimom má moja mama mužov až po krk. Myslím, že je naozaj celkom rada, že opäť nemá nikoho.“

Wenera s Vadimom vôbec nemožno navzájom porovnávať – ten prvý je milý a starostlivý a ešte aj profesor, kým ten druhý nesympatický a nebezpečný kriminálnik. Ale odhliadnuc od toho, za úvahu to stojí. Koniec koncov, aj Annina sestra Oľga od nás odišla len preto, lebo sa zamilovala do akéhosi Dietra, s ktorým sa potom kamsi ďaleko presťahovala, až do Kolína. Iba preto sa potom mohla stať Wernerovou

novou gazdinou Anna. Ale keby sa teraz do nejakého muža zamilovala aj Anna, znamenalo by to, že my by sme sa bez nej museli zaobísť. A to by bolo veru zlé. Po prvé preto, lebo Anna a Oľga nemajú už nijakú ďalšiu sestru. A po druhé preto, lebo potom by sa musela odsťahovať aj Kira, čo by bola pre mňa úplná katastrofa. Veď medzičasom sa z nás stali najlepší priatelia. Potom je teda celkom dobre, že Anna už nechce o mužoch ani počuť. Celkom iné by to však bolo, keby sa do nej Werner zamiloval. To by sa odtiaľto nemuseli odsťahovať. No ak má Kira pravdu s tým vyhlásením o mužoch, aj tak tu zostane všetko po starom. Výborne. Pokiaľ ide o mňa, aj tak nemám rád veľké zmeny.

Pauli sa zachichoce. „To znamená, že všetci muži sú svine?“

Čože? Svine? Také so štyrmi nohami a rypákom? Ako tie zvieratá k tomu prídu? To, že dievčatá môžu byť kravy a kozy, som sa už medzičasom dozvedel. Ale že by muži boli svine? To sa zrejme tiež myslí ako nadávka. Keď ide o nejaké nedobré ľudské vlastnosti, prečo si to musíme vždy odniesť my zvieratá? To je naozaj drzosť!

Kira nesúhlasne krúti hlavou. „Nie, to zas nie! Ako som už povedala, Wenera ako človeka má mama rada. A ani proti mužom vo všeobecnosti nemá nič. Len proti mužom ako chlapom.“

Ach, opäť tá zložitá ľudská logika! Veď aj muži sú ľudia, mňau!

„To moja mama, tá by zasa už radšej nebola sama,“ vraví Pauli. „Ona o tom síce otvorene nehovorí, ale ja viem, že je to tak. Zakaždým, keď sa vynorí nejaký súci typ, venuje zvýšenú pozornosť obliekaniu a maľuje sa. Okrem toho sleduje zoznamky na internete, kde sa môže skontaktovať s inými nezadanými ľuďmi.“ Pauli sa chichoce. „Je to však prísne tajné. Nikdy mi o tom nič nepovedala, ale ja to už teraz poznám. Už podľa otvárania počítača.“

Zoznamovanie cez internet? O čo to ide? Vždy som si myslel, že internet je nejaké miestečko v malej obrazovke, nazývanej počítač. Kira mi to raz ukázala, keď si robila úlohy pri Anninom pracovnom stole. Vtedy si vyhľadávala na internete nejaké matematické výsledky. Pokladám internet za akýsi lexikón. Teda nie za miesto, kam by sa naozaj dalo ísť. Ako sa tam môže niekto s niekým zoznámiť?

„Fakt?“ Teraz sa chichoce Kira. „Tvoja mama si niekoho hľadá?“

Pauli prikývne. „Áno, a mám dojem, že je na najlepšej ceste opäť sa do niekoho riadne zamilovať.“

Zaujímavé. Podstata ľudskej lásky je pre mňa stále zahalená tajomstvom – tak ako doposiaľ. Keď chce byť niekto s niekým spolu, je zjavne dôležité zamilovať sa. Inak – aj Werner a Anna pradsa môžu byť spolu. Bývame všetci v jednom byte, rozumieme si – a prečo to nestačí? Ako sa môžu niektorí zoznámiť cez počítač a potom sa do seba zamilovať? Bez toho, že by sa boli

predtým videli? Nechápem. Ale, úprimne povedané, som vcelku rád, že Werner na tie veci okolo lásky takto rafinovane nejde. Zdá sa, že láska je čosi veľmi zložitá, čo nám tu absolútne netreba. My si tu na Hornej aleji pokojne naďalej spolunažívame. Mňau.

„Najmä odvtedy, čo sa môj otec znova oženil, je táto téma pre moju mamu dôležitá,“ vykladá Pauli ďalej. „To ju vtedy naozaj našťvalo a pravdepodobne mu závidí.“

„Hm.“ Kira sa k tomu bližšie nevyjadruje.

Pauli ju zvedavo pozoruje. „A ako je to vlastne s tvojím otcom? Tiež býva v Hamburgu?“

Kira sa odvráti a mykne plecami. „Nemám tušenie. No myslím, že nie. Mama o ňom nikdy nerozpráva. Opustil nás, keď som bola ešte celkom malá. Nevieť si naňho spomenúť.“

„Chýba ti?“ zvedavo sa vypytuje Pauli.

Kira pokrúti hlavou. „Nie. Môžem povedať, že o ňom viem len málo. Asi ako keď sa ráno pokúšaš spomenúť si na sen. Vieš, že bol, ale to je tak všetko, čo vieš.“

„Veď to napokon ani nie je až také dôležité. Niekedy si myslím, že by aj tak bolo jednoduchšie mať už od samého začiatku iba jedného rodiča. Keď je niekto sám, nemá sa s kým hádať. To by sa teda stále žilo pokojne. Bola by to výhoda.“

„Áno.“ Kira to už ďalej nekomentuje a ja mám pocit, že jednoducho už nemá chuť baviť sa na túto tému. Prečo asi? Veď bežne nebýva taká mĺkva. Som teraz skutočne zvedavý a pokúšam sa predstaviť si,

ako asi Kirin otec vyzeral. Kira sa zrejme dosť podobá na mamu. Je drobná, blond a má modré oči. To je tá veselá časť spomienky na časy, keď sa ukrývala v mojom tele a ja som bol uviaznutý v jej tele, pričom som mal napodiv stále svoje winstonovské zelené oči. Museli sme si dávať strašný pozor, aby si to Anna nevšimla. To by sa bola hneď dovčípila, že tu niečo neseďí. Preto som sa občas pri raňajkách objavil (teda „objavila“; navonok som totiž bol Kira) so slnečnými okuliarmi. Ale to len tak mimochodom... V čom by tak teda mohla byť Kira po otcovi? Možno v spôsobe držania hlavy. Tak trochu nabok. Anna ju tak nenakláňa. Alebo jej otca pripomínajú tie mierne vlnky na dlhých vlasoch? Anna má vlasy celkom rovné.

„A teraz by sme sa mali pustiť do domácich úloh,“ mení zrazu Kira tému. „Najmä angličtinu by sme si mali oprášiť, lebo budúci týždeň píšeme písomku.“

Pauli prikývne. „Áno, máš pravdu. Tú minulosť som nenapísala nijako skvelo. Takmer tak zle ako Emília – a tá robí všetko s úplne vygumovanou hlavou.“ Zachi-choce sa.

„To veru nebude nijaká zábava pre Toma, ktorý je teraz spoluzodpovedný za jej domáce úlohy.“

„Nuž, pravdupovediac, trochu ma pre to teraz hryzie svedomie. Losovanie neprebehlo celkom korektné a Tom má za to na nás ťažké srdce.“

Pauli mykne plecami. „No čo, veď on to už dáko prežije.“

„Ale aj tak. Mám z toho dosť zlý pocit, ako sme ho obabrali.“

„No, dobre, keď dôjde k jeho prvému nasadeniu, pôjdeme s ním. Dúfam, že to tak skoro nebude.“

Kira sa zasmee. „Nie, určite nie. Veď Emília vlastne nebýva chorá. Vieš: zlá burina dobre rastie.“

Ďalšiu hodinu trávia dievčatá tým, že sa vzájomne skúšajú anglické slovíčka. Nuuuuda. Baví ma na tom len to, že daktoré slovíčka i ja poznám – pamätám si ich z čias, keď som bol v Kirinom tele. Ako človek som zvládal také blbôstky, ako je čítať, písať, počítať – no, a teraz sa podržte: tieto zručnosti som si udržal aj po spätnej zámene. A tak si dovoľujem vyhlásiť, že som asi jediná mačka na svete, ktorá vie čítať. Žiadnu z mojich schopností nikto neoceňuje, lebo moju mačaciu spoločnosť to nezaujíma a s ľuďmi sa zasa neviem zhovárať. Ani len s Kirou nie, lebo sme, ako som už spomínal, spätnou zámenou prišli o schopnosť navzájom si čítať myšlienky. Mňau! Je kruté byť géniom, keď o tom nik nevie.

O kúsok sa posuniem a ľahnem si na okenný parapet. Tu si môžem vychutnať posledné lúče horúceho letného popoludnia. Okno je pootvorené a zvonka dovnútra prúdi teplý vzduch. Úžasné! Kto by už chcel byť človekom, keď môže byť mačkou?!

Berie ma na spánok, ale zrazu ma hluk zvonka vrátil do tvrdej reality. Čo je to? Čo sa deje? Hneď potom nasleduje bedákové mňaukanie a mačacie vrčanie.

Znie to priam desivo. Bojzljivo sa zahľadím cez okno do dvora. Nepozorujem tam nič, ale žalostné vrčanie a mňaukanie je čoraz hlasitejšie. Záchodkáňoš! Muselo sa tam stať niečo hrozné. Dúfam, že nemá nejaké problémy práve Odeta.

Priložím ucho na spodnú okennú dosku, nech lepšie počujem. A skutočne – je to Odetin hlas. Okamžite sa mi naježia chlpy na šiji a chrbtom až po špičku chvosta mi prebehnú zimomriavky. Hoci nemôžem zachytiť, čo vraví, zvuk jej hlasu prezrádza nesmierne vylakanosť. Je mi to jasné: treba jej ísť pomôcť. A preto musím ísť teraz dolu na dvor. A to OKAMŽITE!

O tom, ako som urobil
dobrú vec, a napriek
tomu som skončil
v kontajneri.

Okamžite zoskočím z okna a mierim k dverám. Potom rýchlo vybehnem do predsene a odtiaľ nazad do izby ku Kire a Pauli. Prskám a vrhám sa ku Kiriným nohám: Dievčatá, otvorte mi dvere. A hneď teraz!

Ale Kira mi, ako viete, už nielenže nevie čítať myšlienky, ale vôbec nie je schopná chápať moju vysokointeligentnú znakovú reč. Namiesto toho, aby so mnou okamžite bežala k dverám, zohne sa ku mne a berie ma na ruky. „Ako je to, Winston, možné, že si znova hladný? Okrem toho: nesmieš žobrať!“

Mňaumňaumiainiooooo! NEMám hlad a NEžobrem. Musí ti to predsa, Kira, byť jasné. Potrebujem, aby si mi pomohla. A to BEZODKLADNE! Zopakujem svoje naliehanie. Snažím sa uvoľniť z Kirinej náruče a pritiahnúť ju k dverám. Vyzerá to beznádejne. Ale veď nejakو musím dosiahnuť, aby pochopila, čo od nej chcem!

Márne. Kira sa chichoce a zovrie ma ešte o čosi pev-

nejšie. Pauli ma zvedavo pozoruje. „Nuž, keby to bol pes, povedala by som si, že chce ísť von.“

Tak po prvé: toto je totálna bezočivosť. Ja predsa nie som pes! A po druhé: celkom správne! Kira, počúvni teraz svoju priateľku a pusť ma von!

Kira mykne plecami a zloží ma dolu. „No, keď myslíš...“

Ešte ani nie som labkami celkom na zemi, a už vyrážam von. Zastanem až pri dverách bytu. Kira s Pauli pobehnú za mnou, zdá sa, že tentoraz moje znamenia skutočne pochopili. No, konečne! Len čo mi Kira otvorí dvere, rútim sa ozlomkrky dolu schodmi. Na prízemí mám šťastie. Domové dvere sú dokorán otvorené, lebo Klaus-Dieter, fúzatý zubár z tretieho poschodia, práve veľmi dômyselne postavil medzi dvere tašky so svojim celotýždenným nákupom a teraz vŕahuje do chodby bicykel. A ja – šup von. A už mierim na zadný dvor nášho domu.

Keď som tam, okamžite sa obzerám po Odete. No nevidím ju ani nepočujem. Bezradne sa posadím doprostred dvora a znova sa obzerám navôkol. Nikde nikoho.

Alebo že by predsa len? Nevychádza to tlmené kňučanie náhodou spod prístreška na kontajnery? Pobehnem tam a počujem to zreteľne. Áno, je to tak.

„Odetá,“ kričím. „Si to ty?“

Od prístreška na kontajnery preniká rachot, potom z medzery medzi dvoma kontajnermi vylezie Odetá. Vyzerá hrozne – bielu srsť má zlepenú, umazanú

a okrem toho tak silno zapácha, až to vyráža dych.
„Odeta! Sardinkáňoš! Čo sa stalo?“

Odeta si prisadne ku mne a je zjavne celkom vyčerpaná. „Winston, teba sem zosielajú samotné nebesá!“

No, takéto privítanie je mi celkom pochuti. Nahodím dôležitý výraz. Keď už byť hrdinom, nuž teda správnym!

„Ako ti môžem pomôcť?“ pýtam sa čo najpevnejším hlasom.

„Karamel padol do kontajnera a uviazol tam. Už som sa ho pokúšala vyslobodiť, ale nemohla som sa dostať až k nemu. Zostal uviaznutý medzi vnútornou stenou kontajnera a ovocinárskou debničkou. Nemôže sa ani pohnúť a sotva sa mu dostáva vzduchu. Je to jednoducho hrozné. Ale možno keď na to budeme dvaja, podarí sa nám zachrániť ho.“

Ach tak! Ide tu o sprostého Karamela. Uvedomujem si, ako moja hrdinská odvaha okamžite vyšumieva. Nuž, ak by išlo o Odetu, jej by som pomohol kedykoľvek a kdekoľvek. Ničoho by som sa nebál. Lenže zachraňovať Karamela? Kvôli nemu by som mal liezť do tmavého a smradľavého kontajnera? Mňau, také čosi som si veru nepredstavoval!

„Hm, a kde trčí Drsník?“ pokúšam sa presmerovať Odetinu pozornosť na iného potenciálneho záchranca. „Mal by predsa prísť na pomoc svojmu druhovi.“

„Netuším. Nie je tu. Možno ho jeho panička vzala k zverolekárovi.“

„Aha. Nuž, to sa určite čoskoro vráti. Ja totiž... Ach...“ Nedokážem sa zmôcť na odpoveď, lebo premýšľam, ako dať Odete na vedomie, že nemám nijakú chuť vrhať sa do kontajnera za Karamelom.

„Nechceš vari povedať, že tu teraz mám vyčkávať na Drsniaka? Prečo vlastne nechceš Karamelovi pomôcť?“ Odetine slová prezrádzajú nesmierne sklamanie.

„Ach, to nie... len som sa nazdával... Ach... “

„Winston, Karamel potrebuje pomoc hneď TERAZ, nie dakedy potom. A Drsniak je pritučný, tomu by sa aj tak nepodarilo dostať dnu. Poď, skočme spolu do kontajnera a pokúsme sa odtiahnuť od Karamela tú debničku.“

Hľadím chvíľku na Odetu a chvíľku na kontajner a stále ešte váham.

„WINSTON!“ zafučí Odeta pohoršene. „Náš druh je teraz v núdzi. Karamel sa už takmer dusí a je na tom naozaj zle. Viem, že si spolu bohvieako nerozumiete. Ale keď je niekto v úzkych, treba mu pomôcť. Nie z nejakej lásky k nemu, ale jednoducho preto, lebo by sme mali robiť to, čo je správne. Chápeš?“

Povzdychnem si, ale len tak opatrne, sám pre seba, aby som ešte viac nerozčúlil Odetu. Okej, ide sa teda do kontajnera. Urobil som k nemu už prvý krok, ale vtom mi príde na um čosi lepšie.

„Počúvaj, Odeta, už to mám! Kira a jej priateľka Pauli sú v našom byte. Pred chvíľou ma pustili von; keď

som ťa totiž začul, vymohol som si to. Možno si aj tak kladú otázku, prečo som asi musel ísť von tak súrne. Rýchlo teda vybehnem hore a privediem ich sem. Ony Karamela iste vyslobodia, je to pre ne len vec šikovnosti. Budeme tu musieť vyvolať taký menší rozruch, aby išli k tomuto kontajnerovému prístrešku. Dobre? Ty medzitým vysvetli Karamelovi, že mu dievčatá prídu na pomoc. A ja už bežím po ne.“

Odetá sa na mňa najprv len skepticky zahľadí, potom sa postaví. „Dobre, asi máš naozaj pravdu a potrebujeme ľudskú pomoc. Ja medzitým zleziem dolu ku Karamelovi a vysvetlím mu to. Potom pri ňom aj zostanem; myslím, že teraz potrebuje mať nablízku niekoho, kto je mu naklonený.“

„Jasné. Urob to. A ja už bežím.“

Ženiam sa rýchlo k východu z dvora, aby sa mi podarilo opäť dostať do domu. Azda pri domových dverách ešte stále zápasí s bicyklom Klaus-Dieter.

Nie – žiaľbohu, nie je to tak. Dvere sú zavreté, iba zubárove nákupné tašky tam ešte stále stoja. Po Kire a Pauli tu niet ani stopy. Fúj! Ako sa teraz vlastne dostanem do domu? Rozhodnem sa, že si najsamprv ľahnem na rohožku. Určite to nepotrvá dlho – a Klaus-Dieter sa odniekiaľ vynorí, aby si vzal svoje tašky. Dobre, Karamel je naozaj v nezávideniahodnej situácii, nuž ale nejaký ten čas si aj taká záchranná akcia vyžaduje.

Približne o dve sekundy zisťujem, že už nie je čas

vyčkávať. Usudzujem tak pri pohľade na obrovské smetiarske auto, ktoré práve vchádza do dvora susedného domu. Keď tam skončia, určite pôjdu rovno na náš dvor, aby aj tu vyprázdnili odpad z kontajnerov. Aj s úbohým Karamelom a... ODETOU!

Od hrôzy mi celým telom prejdú zimomriavky, vzápätí vyskočím, pregúlam sa cez nákup Klauša-Dietera a na chlp presne preletím cez vchodové schody. Uháňam na náš zadný dvor rovno k prístrešku na kontajnery a následne skočím rovno do kontajnera. Okolo mňa je nesmierny zápach, ale aspoňže som mätko dopadol na akýsi vankúš.

„Au!“ Dobré, nie je to vankúš, ale Odeta. „Ako to, že si už tu? A kde je Kira? Myslím, že Karamel je už v bezvedomí.“

„Odeta, my už vôbec nemáme čas! Onedlho sú tu smetiari, ktorí všetok tento odpad kompletne vyklopia do smetiarskeho auta. Na to, ako to robia, som sa dosť často pozeral z môjho okna – a ver mi, tam by sa ani jeden z nás nechcel ocitnúť!“

„Lenže čo urobíme s Karamelom? Ešte stále visí dolu hlavou pri prepravke na ovocie a ja ho odtiaľ neviem uvoľniť.“

„Počkaj, pozriem sa na to.“ Pretlačím sa popri Odete a ponorím sa hlbšie do kontajnera. Kdesi pod sebou počujem Karamelovo stenanie. Je tu tma ako v rohu, ale len čo sa rozhládím, poznávam obrysy Karamelovho zadku. Je naozaj zaseknutý medzi zeleninárskou

prepravkou a stenou kontajnera a celý dofrkaný niečím, čo by mohol byť starý šalát alebo zvädnuté kvety. A zodpovedajúco tomu aj zápacha. Fuj! Prevalím sa k nemu a začnem ním triasť. Nereaguje. Sardinkáňoš! Nepomáha to. Preber sa! Opäť ním potrasiem, a opäť nič. Vzopriem sa proti debničke, ale tá sa nepohne ani o milimeter. Dofrasa!

„Tak ako? Môžeš ho odtiaľ vytriahnuť?“ kričí Odeta, nakláňajúc sa ponad mňa.

„Nie, nemám šancu. Ako sa mu vôbec podarilo dostať dnu? Kde prišiel na taký šibnutý nápad – skákať dolu hlavou do odpadkového kontajnera?!“

„Chcel si odtiaľ vytriahnuť salámový rožok, čo tam niekto hodil. Veľmi lákavo mu voňal.“

„Lákavo mu voňal? Čudujem sa, ako tu mohol pri tom celkovom smrade vôbec čosi vyňuchať. Ale to je jedno, teraz musím niečím pohnúť a posunúť tú haldu, a to prv než...“

V tej chvíli čosi strašne zarachotí a kontajner sa pohne. Odeta i ja sme sme úplne zababraní nechutným obsahom.

„Odeta, to sú smetiari! Okamžite vyskoč von!“

„Ale čo bude s Karamelom?“

„Ja sa oňho postarám. A ty odtiaľto rýchlo vypadni!“
Odeta váha.

„Odeta, mne tu teraz pomôcť nemôžeš, nuž aspoň neprekážaj! Padaj!“ Viem, je to síce celkom slabomyseľná hláška (veď ako by mi tu už mohla prekážať?!),

ale predstava, že by mohla skončiť v smetiarskom aute, je pre mňa celkom neznesiteľná. To sa už teda radšej zahrám na hrdinu a zahyniem tu spolu s Karamelom. Odetine zadné labky, ktoré sa ma ešte pred chvíľou zboku dotýkali, zrazu už necítim.

„Hej, čo robíš tam vnútri?“ náhle začujem prekvapený mužský hlas. Smetiar zrejme reagoval na vyliezajúcu Odetu. „Asi ti šibe. Ešte dve minúty, a môžeš skončiť v drviči odpadkov. Prac sa odtiaľto!“

MŇAU! V drviči odpadkov? To vôbec neznie dobre! Uvedomujem si, že ma chytá panika. „Rozvahu, Winston,“ pokúšam sa upokojiť sám seba, „teraz musíš urobiť správnu vec.“ Znova sa rozbehnem, ponorím sa bližšie ku Karamelovi a mykám debničkou tak silno, ako sa len dá. Nedeje sa nič. Nemám dosť síl v predných labkách. Keby som mal teraz ruky smetiara, potom by som...

To je ono! Ruky smetiara! Vyhrabem sa z odpadkov von a vyleziem na okraj kontajnera. Len čo zazriem denné svetlo, ocitám sa zoči-voči človeku, ktorý s námahou ťahá kontajner spod prístreška.

„Pozri sa, Gerd,“ skríkne, „je tu ešte jedna mačka. To je šialené! Čo robili tie mačky medzi odpadkami?“ Chce ma chytiť, ale vyšmyknem sa mu a nahlas prskám. „Hej, cica, vylez von. Nechceš vari skončiť ako zlisované vlnené kľbko v zošrotovanom odpade?“ Potom ma chytí za šiju, lenže mne sa medzitým podarí dostať k hornému okraju prepravnej debničky a pev-

ne sa oň zadrapiť pazúrmí. Odtiaľto ma teraz tak ľahko nedostane! Na svoje pazúriky sa jednoducho môžem spoľahnúť, už som nimi predsa roztrhal aj celý záves; bolo to v sebaobrane, vlastne na úteku pred tými malými ničomníkmi – pred Wernerovým synovcom a neterou.

„Len sa, Gerd, na toto pozri. Tento kocúr sa rozhodne snaží dostať dnu do kontajnera. Nemôžem ho stadiaľ dostať.“

„Hm,“ ozve sa druhý smetiari, „možno je v kontajneri ešte niečo. Ak sa tá mačka nechce dostať von, musí mať na to nejaký dôvod.“

Výborne, ten chlap má ale intuíciu! Sto bodov! Čo najnápadnejším mňaukaním, pradením a vrčaním, jedno cez druhé, sa snažím dosiahnuť, aby pochopil, že tipuje správne. Skokom sa vnáram ešte hlbšie do kontajnera. Prosím, nasleduj ma, aj ty sa ešte pohrab tam kde ja!

Obaja muži prekvapene hľadajú do kontajnera. Popri ovocnej debničke sa vnáram hlbšie a pokúšam sa potiahnuť nahor Karamelov chvost, aby ho tí dvaja smetiari mohli vidieť. Musím si síce nosom odsunúť nabok nahnutú hlávku šalátu – ale nič to. Superwinstona, ktorý chce zachrániť iného kocúra, predsa nemôže nič len tak zastaviť!

„Pozriže, Murat – tu je naozaj ešte čosi. Ďalšia mačka, už tretia. Vidím jej chvost.“ Snažím sa uvoľniť kúsok miesta, aby Gerd a Murat mohli lepšie ro-

zoznať, čo tam je. Gerd opatrne odsunie debničku a dostáva sa ku Karamelovi. „Ach, je pevne zaseknutá. Nože odtiaľ vytiahni tú debničku! Nasleduje jediné myknutie, a debnička je vonku. Je úžasné, čo všetko tí ľudia dokážu svojimi rukami. Aj mne sa to páčilo, keď som mal telo vymenené s Kirou. Počuteľne zavrčím.

„Dofrasa, mám dojem, že ten čierny chcel toho druhého kocúra zachrániť.“ Murat sa poškrabe na zátylku. „Aké statočné! Veď to s ním mohlo dopadnúť aj zle. Hľa, aké hlboké priateľstvá môžu byť medzi zvieratami!“

Gerd súhlasne prikývne. „Áno, je to naozaj pekné.“ Potom ma pohladká po hlave. „Naozaj si svojho priateľa zachránil. Asi ho máš veľmi rád.“

Niekedy si možno nájsť
priateľa aj cestou
do kúpeľne.

Okej, asi som sa doma hneď po tejto kontajnerovej záchranárskej akcii nemal rovno hodiť na biely vankúš, ale som taký unavený, že si okamžite potrebujem zdriemnuť. Navyše také veci ako vankúš sa určite dajú vyprať a potom vyzerajú ako nové. A aj odpadkový zápach sa dá celkom odstrániť. Keď sa to tak vezme, podľa mňa rozhodne nie je nijaký dôvod zaujať k tejto záležitosti taký postoj, aký práve zaujala Anna. Stojí pred pohovkou a šibrinkuje mi ukazovákou priamo pred nosom, akoby som bol po celom byte poroznášal nejaký ten môj zvierací odpad.

„Teda, Winston! Ako to vyzeráš? Čo ti to vôbec napadlo – vyvárať sa v špine a potom vyskočiť na peknú pohovku?“ Nakláňa sa ku mne. „FUJ! A ako len smrdíš! Akoby si sa prehrabával v kontajneri. To hádam nie je možné!“

No dobre, ľahnem si teda niekde inde. Nie som predsa odkázaný na ich hlúpu pohovku. Práve sa chystám zoskočiť dolu, no Anna ma pevne uchopí za šiju. AU! Nie takto surovo!

„Zostaneš pekne tu, môj milý! Ak si myslíš, že môžeš zasviniť celý byt, veľmi sa mýliš. Teraz sa musíš vykúpať. Takže šup, ide sa do vane!“

MŇAU! Ja – a kúpať sa? Dúfám, že to Anna nemyslí vážne! Werner ma nekúpala nikdy a bolo dobre. Vodu nenávidím. Srst sa mi od nej celá zmáča a cítim sa hrozne. Vaňu som si užil jeden jediný raz a mám na to desnú spomienku. Vtedy ma do nej strčila Wernerova mama, pretože som sa ako malé mača oboznamoval s vedrom zeminy na kvety a vyzeral som potom ako viedenský rezeň. Nie ten natenko vyklepaný, ale obalo- vaný. Rozhodne som sa vo vani cítil bezmocne a po kú- peli som smrdel ružovým sprchovacím gélom pani Hagedornovej. No, skrátka je to zážitok, ktorý nemám chuť si zopakovať, a preto sa zo všetkých síl bránim.

„Winston Churchill, buď taký láskavý a správaj sa pokojne!“

Ojjoj! Keď ma Anna oslovuje celým menom, značí to, že situácia je vážna. Dokonca veľmi vážna. Vzápätí počujem jej vyhrážky a podrobujem sa starej mača- cej múdrosti: S osobou, ktorá sa ti stará o žrádlo, buď zadobre!

Odovzdane a so zvesenou hlavou sa nechám niesť do kúpeľne, keď nám zrazu za dverami niekto zazvoní.

„Kto tam?“ Anna ma položí na zem a otvára dvere. Som zvedavý a spoza Anniných nôh sledujem, čo sa deje. Predo dvermi stoja Gerd s Muratom. Nesú Kara- mela, ktorý je ešte stále trochu mimo.

„Dobrý deň,“ vraví Gerd a znie to trochu neisto. „Volám sa Köster a toto je môj kolega Ciftci. Vo dvore vášho domu sme v odpadkovom kontajneri našli doráňanú mačku. Zdá sa, že tam padla a nevedela sa odtiaľ sama dostať von. Teraz hľadáme jej majiteľa. Vaša horná suseda nám povedala, že vy máte mačku.“

Anna otvorí dvere a zbadá Karamela, ktorý ochabnuto leží v Muratovom náručí.

„Juj, tá je ale zúbožená! Ale naša mačka to nie je, tá je totiž...“

Ešte to ani nedopovedala a Gerd natiahne hlavu cez dvere a ukáže na mňa.

„Tento tu! Toto je ten kocúr, čo zachránil svojho druhu! Som si tým celkom istý: je to on!“

Anna je z toho celkom zmätená a ja sa pokúšam ukryť za jej nohami. Zbytočne, Annine nohy sú na tento účel jednoznačne pritenké.

„Áno,“ potvrdí jeho slová Murat. „Ide tu totiž o toto: Práve sme sa chystali kontajner vyklopiť, a zrazu sme v ňom zbadali túto čiernu mačku. No ona nie a nie vyliezť z kontajnera von a nedala sa nijakovsky odohnať. Pevne sa pridržala pazúrmí, takže sa nedalo nič robiť. A potom sme zbadali, že tam drepí pri tej mačke, zapadnutej hlboko v odpadkoch.“ Gerd prikyvuje.

„Len čo sme tú hnedkastú mačku odtiaľ uvoľnili, táto čierna šup – okamžite vyhupla von a podho preč.“

To sedí. Po Karamelovej záchrane som už tam nemal prečo trčať. Mal som potom vari Karamela ešte

držať za labku? Radšej som teda hneď vzal nohy na plecia, aby niekomu náhodou nezišlo na um vziať ma spolu s Karamelom zverolekárovi alebo nebodaj do útulku.

Mačací boh mi bol naklonený a náhody mi žičili – Klaus-Dieter práve položil svoje nákupy do vchodu a Kira s Pauli mi zasa nechali pootvorené dvere do bytu. No a ja šup do nášho útulného a bezpečného domova – a rovno na peknú a pohodlnú pohovku. A potom prišla Anna s nápadom okúpať ma. Mňau. Ostatné už viete: teraz tu drepím na chodbe nášho bytu s dvoma smetiarmi a Anna na mňa hľadí, akoby som mal dve hlavy.

„Ty si zachraňoval inú mačku?“ pýta sa ma nedôverčivo, takže ani nemám istotu, či sa mi tón jej hlasu páči. Áno, a prečo by nie? – odvetil by som jej, keby som vedel rozprávať. To však neviem, a tak sa obmedzím na čo naj dôstojnejšie zamňaukanie.

„Ách,“ zhlboka si povzdychne Gerd. „A čo teraz urobíme s tou hnedastou mačkou? Keď vám nepatrí, najlepšie asi bude, keď ju odnesieme do zvieracieho útulku.“

FRŘ. Už zo samotných slov *zvierací útulok* sa mi ježí srst' od hlavy až po špičku chvosta. Nikdy som tam síce nebol, ale všetko, čo som sa o tom dozvedel, znelo jednoducho: HROZNÉ. Je to obrovský dom s množstvom mačiek. Zdravých aj dožívajúcich. A žiadna z nich nemá sama pre seba pohovku. Ani

škrabací strom. Ani miskú. So všetkým sa treba deliť s ostatnými mačkami, stále sa tam ozýva neuveriteľne hlučné mňaukanie a každú chvíľu sa objavujú celkom cudzí ľudia, ktorí si jednu z tej mačacej masy chcú vziať domov. Nie je to až nepochopiteľne strašné? To by som nežičil ani svojmu najhoršiemu nepriateľovi. A tým zas Karamel nie je, nech už je akýkoľvek. Takou nepriateľkou by mohla byť, povedzme, odporná Leona, Kirina spolužiačka, ktorá sa však z pochopiteľných dôvodov do zvieracieho útulku nedostane. Aj keď je to taká krava!

Karamel rozhodne tiež nepatrí do útulku, a tak začnem riadne nahlas prskať, vyleziem spoza Anny a pribehnem k Muratovi, ktorý ešte stále drží Karamela na rukách.

„Hej, ty malý, to s tým útulkom ti zrejme tiež nevoňa,“ usúdi rázne Murat a usmeje sa. Nevie, čo je na tom také smiešne. FRŘ!

Anna natiahne ruku a pohladí Karamela po hlave.

„Hm, aj teba odniekiaľ poznám. Viem, že sa vždy potuluješ po dvore.“ Potom sa obráti ku Gerdovi a Muratovi. „Moja dcéra Kira nosieva občas žrádlo dvorovým mačkám. Predpokladám, že aj ona by postrehla, že toto zúbožené zviera je z niektorého z okolitých domov. Mohla by som sa na to Kiry spýtať, ale práve má na návšteve priateľku. Čo by ste povedali na toto? Nechajte tú mačku tu, ja s ňou skočím k zverolekárovi a potom sa spýtam dcéry, či ju po-

zná. Ak nie, mohla by Kira po okolí vyvesiť jej fotky. Určite sa niekto ozve. Zatiaľ môže zostať tu.“

Smetiari prikývnu. „To znie ako dobrý nápad.“

Anna sa usmeje. „A čo na to ty, Winston? Súhlasíš s tým aj ty?“

Súhlasne zapradiem.

Murat a Gerd si idú oči vyočiť. „To je šialené! On vám rozumel?“

Anna prikývne. „Jasné, Winston je nesmierne múdry kocúr. Som si istá, že nám rozumie každé slovo. Hádam vie aj čítať a písať,“ dodá so smiechom.

Bárs by Anna aj vedela, koľko pravdy teraz mala!

„Tak si to chúďa vezmite.“ Murat opatrne odovzdá Karamela do Anniných rúk. Karamel urobí slabulinký pohyb a žalostne zakňučí. Sardinkáňoš! Dúfam, že sa mu naozaj nič vážne nestalo. Smetiari sa rozlúčia a Anna potom zavrie dvere a poberie sa s Karamelom k obývačke.

„Nuž, môj milý, pohovka je teraz i tak zamazaná, môžeš si tu teda trocha oddýchnuť.“ Podloží pod neho jednu z podušiek, na ktorú práve vášne dopadajú slnečné lúče. Vynikajúci nápad! Oveľa lepší ako ten s vaňou. A už sa vedľa Karamela rozkladám i ja. Nádhera!

„Zadrž! To neplatí pre teba, Winston. My sme sa predsa dohodli na kúpeľni. Tak teda poď.“

Čooo? Pri svojich hmatových fúzikoch vyhlasujem: toto je donebavolajúca nespravodlivosť! HENTEN TAM

môže ležať na mojej pohovke, kým ja sa musím kúpať? Keby som to bol tušil, nebol by som ho veru zachraňoval pred útulkom. Rozhorčene lapám vzduch a dúfam, že Anna si moje pobúrenie všimne.

Ju to však nezaujíma. Namiesto pochopenia ma zloží dolu z príjemného vankúša a strčí si ma pod pazuchu. Odporovať jej by bolo zbytočné. Preklínam fakt, že vzhľadom na svoju prirodzenosť britskej krátkosrstej mačky som taký drobný a bezbranný. Aspoň v porovnaní s našou navonok energickou gazdinou.

„Hej, kamoš!“ Čo to? Otočím hlavu – to ma oslovil Karamel. Vlastne ešte leží skrútený do kľbka na pohovke, ale už zdvihol hlavu. „Zo srdca ti ďakujem! Zachránil si ma. Najprv pred odvozom do drviarne odpadu a potom pred zvieracím útulkom. Cením si to, si ozajstný kamarát.“ Potom mu hlava opäť kvacne dolu a zavrie oči.

Neviem, čím to je, ale zrazu sa mi po celom brušku rozlieva pocit príjemného tepla. Cítim sa dobre. Naozaj dobre. Dnes je úžasný deň. Myslím, že mám nového priateľa. Sardinkáňoš, čo všetko môže taký výlet do kontajnera spôsobiť! Pokojne ma teraz môže Anna vykúpať. Je mi to ukradnuté. Nie, viac: mne to za to stojí!

Vstupujem na dosky,
ktoré znamenajú svet.

„Hurá, podarila sa mi písomka z angličtiny!“

Kira príde domov zo školy a povznesene hodí do kúta školskú tašku. Len-len, že ma ňou zboku netrafi. Našťastie, uskočím. Je to možné, aby po mne doma niečo hádzali?

„Ach, prepáč, Winston. Nebolo to naschvál. Som jednoducho len nesmierne šťastná. Z tej angličtiny som mala naozaj obavy, ale nebolo to až také strašné. Preto je mi teraz tak fajn.“ Zohne sa, berie ma do náručia a nesie k pohovke. „Myslím, že sám dobre vieš, aká umárajúca vie byť škola.“ Kira sa zvalí na snečné miestečko a ja sa upeleším hneď vedľa nej. Dobre, ten incident s hodením školskej tašky je už zabudnutý.

„A budúci týždeň sa začína čosi naozaj cool a ja sa na to nesmierne teším.“ Stíši hlas na tajomno, akoby teraz očakávala, že začnem hádať, čo by to tak asi mohlo byť. To sa, samozrejme, nestane, lebo hoci som proti svojej vôli musel v Kirinej podobe stráviť nejaký čas v jej triede, nie som nijaký odborník na školu.

„Máme projektový týždeň na tému Divadelná hra. Celučký týždeň – to je úplne super! A príde aj dramaturg z naozajstného divadla a bude nám pomáhať. To už veru čosi znamená. Chápeš?“

Aha. Ale mne to všetko nič nehovorí. Divadelná hra – čo by to tak asi mohlo byť? Werner rád hráva šachy, Anna hrá na klavíri a Wernerova mama, ktorej predtým klavír patril, rada hráva bridž. Žiadna z týchto činností nezvykne trvať celý týždeň, takže Kira má zrejme na mysli dačo iné. Veď na tom bude spolupracovať aj dramaturg či čo. Bezradne hľadím na Kiru a ona sa smeje.

„Ty zrejme nevieš, o čom to tu teraz rozprávam, však? Nuž: divadelná hra je predvádzanie nejakého deja, teda predstavenie. A dramaturg je odborník, ktorý pomáha pri rozpracúvaní divadelných hier. To nám dnes povedala naša učiteľka.“

Preboha, Kira, a ty sa nazdávaš, že po takomto vysvetlení by mi malo niečo byť jasnejšie? Pre mňa divadlo znamená nejakú akciu, na ktorej som sa ja sám ešte nezúčastnil a ktorú poznám iba podľa toho, že Werner sa večer nahodí do gala, kamsi odíde a potom sa pomerne neskoro vráti. Demonštratívne zívnem a Kira vyvráti oči.

„Čo sa to len porobilo s mojím dôvtipným Winstonom? Však ty ešte stále nevieš, o čom to rozprávam? Teda: hrať divadlo znamená predvádzať iným ľuďom nejaký príbeh. Ľudia robia všetko tak, akoby boli nie-

kým iným, a predvádzajú udalosti, ktoré sa v skutočnosti nedejú. Chápeš?“

To teda značí, že divadlo je čosi ako televízia? Werner mi raz vysvetľoval, že veci, ktoré sa odohrávajú napríklad v seriáli Miesto činu, sa nedejú naozaj, ale že ich ľudia, ktorým sa hovorí herci, iba predstierajú. No dobre, Werner to vlastne nevysvetľoval mne, ale svojmu synovcovi, ktorého tým chcel upokojiť. Spolu s ním sme vtedy sledovali program. Kohosi tam zastrelili, a keď začal chlapec plakať, Werner mu vysvetlil, že oni to tam robia len akože. Tak to označil. To malému stačilo a prestal plakať. A ja som počúval a žasol som nad tým, čo všetko tým ľuďom napadne. Robiť dačo akože – načo to komu je? Ale to už odbieham. Kira teda bude celý nasledujúci týždeň robiť všetko akože. A teší sa na to. Veľmi zvláštne... Nuž ale čo, sú to ľudia. Ako kocúr vždy neviem, o čo im kedy ide.

„A vieš, čo je na tom celom to najlepšie?“

Trochu vyvrátim hlavu, mierne sa odkloním od Kiry a pozorne ju sledujem zboku.

„Presne povedané, pôjde tu o dve špičkové veci. Po prvé: tá divadelná hra je muzikál, bude sa to teda spievať. A po druhé: aj ty tam pôjdeš so mnou. Bude me totiž hrať Kocúra v čižmách a ja som našu učiteľku hudby i dramaturga presvedčila, že keby sa na javisku objavil naozajstný kocúr, bola by to bomba. Dramaturg to dokonca označil ako experimentálny počín.“

Experimentálny? To ma má upokojiť? Priznávam, že to znie skôr ako pokus na zvieratách, Kira je však všetkým taká nadšená, že len tára ďalej.

„Riaditeľka to tiež požehnala – výnimočne. Takže ty si budeš pobehovať v zákulisí a nebudeš ukrátený o nič z tej správnej atmosféry. Vynikajúce, však?“ Kirine oči teraz doslova žiaria.

Pre mňa sú to však teraz dve zlé správy naraz. Čo je pre citlivé kocúrie uši horšie ako rozprávajúci ľudia? Správne: sú to spievajúci ľudia. Ľudská záľuba v hudbe mi naháňa hrôzu. To, čo ľudia označujú ako hudbu, znamená pre mňa jednoducho výzvu utiecť. A kombinácia hudby a toho „aj ty tam pôjdeš“ mi znie priam hrozivo. Vždy som si myslel, že mačky sú v škole zakázané – veď aj Kiru riadne vykrstili, keď si ma ten prvý a posledný raz vzala do školy. Okrem toho som tam potom bol zopárkrát aj legálne, teda v človečej podobe. A až doposiaľ mi škola nechýba. Už tam nechcem ísť. Keďže neviem kňučať ako pes, obmedzujem sa na čo najžalostnejšie mňaukanie.

Kira však zrejme dospela k rozhodnutiu, že to bude ignorovať. Namiesto toho ma hladká po krku a šepká mi do ucha: „Už zajtra sa rozhodne o úlohách a obsadení, aby sme to od pondelka mohli riadne rozbehnúť. Ešte pred odchodom do školy ťa zajtra ráno zobudím a potom pôjdeš so mnou. Pani Heinsonová, naša učiteľka hudby, povedala, že ťa chce najprv vidieť a že sa potom s pánom dramaturgom Fernandezom rozhod-

nú, či môj nápad naozaj za niečo stojí. Keď sa teda dobre uvedieš, budeš s nami normálne spolupracovať.“

A tak sa opravujem: tie zlé správy nie sú dve, ale tri. Hudba. Spolupráca. Skoré vstávanie. Uuuuaá. JA TO NECHCEM!!!

Pán Fernandez je pomeňší muž s hrubými okuliarmi a veľmi priateľským úsmevom. Okrem toho je od hlavy po päty oblečený v čiernom, čo je mi veľmi sympatické, lebo tiež sa nosím takto. Teraz sa ku mne nahýba, klakne si a podrobne si ma obzerá.

„Ty si naozaj celkom parádny frajer. Uvidíme, čo z teba vysekáme.“

Začínam priasť. Malé predvádzanie mi určite neuškodí. Kým dnes ráno som ešte bol ten najnešťastnejší kocúr na svete, no dobre, najnešťastnejší kocúr na Hornej aleji, medzičasom som zistil, že tá myšlienka s divadlom nie je až taká zlá. Veď je to dobrá príležitosť opäť voľne stretať svojich priateľov Toma a Pauli.

„Hej, sem zvieratá nemajú prístup,“ vyhlási istý chlapík. Potom nazrie do auly, prikočí k nám a ukazuje na mňa prstom.

Pani Heinsonová sa naňho pozrie prekvapene. „Môžem sa spýtať, kto ste?“

„Albert Schmidt z údržbárskych služieb. V nasledujúcich týždňoch tu budem pracovať. Váš školník má

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.